

Last Update : Januari 27, 2007

Reisverslag Zuidwest 1995

Van onze eerste twee reizen, die we maakten in 1990 en 1995, hebben wij destijds geen reisverslag geschreven. We beperken ons hier daarom tot een korte impressie, hieronder kan je zien waar we in 1995 zijn geweest.

Zion National Park

Tegenwoordig kan je alleen nog met een shuttlebus de Scenic Drive in *Zion Canyon* rijden, maar wij hadden destijds het geluk dat we nog met onze eigen auto het park in mochten. Terwijl we naast de oever van de Virgin River reden, zagen we rondom ons honderden meters hoge rotswanden steil omhoog rijzen. Via een wandelpad naast de rivier liepen we naar de Temple of Sinawava, waar de rotswanden elkaar tot op enkele meters naderen. Ook liepen we korte Weeping Rock Trail, maar de overhangende rots waar aan de onderkant allerlei planten groeien was nu – in de herfst – niet op z'n mooist. We waren meer onder de indruk van de schitterende Zion Mount Carmel Highway, de weg die via een aantal haarspeldbochten omhoog kronkelt, en vanwaar je een prachtig uitzicht hebt over de canyon.

Grand Canyon, North Rim

Na een overnachting in de mooie plaats Kanab, reden we naar de North Rim van de *Grand Canyon*. We kwamen uit bij het uitkijkpunt Bright Angel Point, vanwaar we heel klein in de verte de toeristen aan de South Rim konden zien. Daar stonden we vijf jaar eerder! Het uitzicht vanaf de North Rim maakte net iets minder indruk op me dan dat vanaf de South Rim. Had ik maar geweten dat Bright Angel Point niet het beste uitkijkpunt is vanaf deze zijde van de canyon; achteraf gezien hadden we eigenlijk het uitkijkpunt Cape Royal niet over mogen slaan!

Vermillion Cliffs

Via Alternate Highway 89 reden we van de *Grand Canyon* naar het plaatsje Page in Arizona. Onderweg hadden we een prachtig zicht op de oneindige lange, prachtig gekleurde Vermillion Cliffs. We maakten een korte stop bij een aantal grote los liggende rotsblokken naast de weg, Cliff Dwellers genaamd. Even verder staken we via de oude Navajo Bridge de Colorado River over. Opnieuw een prachtige plek voor een korte stop, je hebt hier een schitterend uitzicht over de rivier en de omgeving.

Lake Powell

Nabij Page ligt het grote, kunstmatige meer Lake Powell, waar we een boottocht hebben gemaakt. Je kan kiezen uit diverse kortere en langere tochten, maar gezien het tijdstip waarop wij hier aankwamen was alleen nog de zogenaamde Sunset Tour mogelijk. Eerst voeren we naar de Glen Canyon Dam, de dam die in 1963 tot de vorming van het meer heeft geleid. Het tweede deel van de tocht, waarbij we door een doolhof van zandstenen rotsen gingen, vond ik aanmerkelijk mooier. Uiteindelijk kwamen we weer op open water, en daar zou dan het 'doel' van de tocht, een mooie zonsondergang, zichtbaar moeten zijn. Maar de zon ging vrijwel helemaal schuil achter de inmiddels opgekomen bewolking, van een mooie sunset was absoluut geen sprake. Onze gids, die onderweg de belangrijkste bezienswaardigheden aan elkaar had gepraat, liet zich daardoor echter niet uit het veld slaan. Volgens haar enthousiaste "Oh, it's sooo beautiful....", waren we getuige van een van de meest spectaculaire zonsondergangen ooit!

Last Update : Januari 27, 2007

Bryce Canyon

Kort voordat we *Bryce Canyon National Park* bereikten, werden we verrast door het kleine maar wel erg mooie Red Rock Canyon. De weg loopt hier langs een aantal opvallend rode rotsformaties, die schitterend afsteken tegen de blauwe lucht.

In Bryce Canyon reden we allereerst door naar het einde van de 18 mijl lange parkweg, waar we de Bristlecone Loop Trail hebben gelopen. De Bristlecone Pine is een boomsoort die tot de langstlevende organismen ter wereld behoort, sommige exemplaren zijn meer dan 4.000 jaar oud. Vanaf het uitkijkpunt Yovimpa Point konden we uitzonderlijk ver weg kijken, tot diep in de staat Arizona. Na deze wandeling reden we terug naar het begin van het park; onderweg stopten we bij diverse uitkijpunten. Het mooiste gedeelte van het park ligt vooraan, in het zogenaamde Amphitheater staan ontelbare vreemd gevormde rotsformaties (hoodoo's) in allerlei kleurschakeringen. Het is een ongelooflijk mooie ervaring om dit te bekijken.

Las Vegas

Deze keer hebben we heel wat meer van de stad gezien dan in 1990, toen we hier maar een paar uurtjes waren geweest. Het is toch wel de meest vreemde plaats waar ik ooit geweest ben, deze glitter- and glamourstad midden in de woestijn. Je kijkt je ogen uit in de themahotels, we zagen o.a. het middeleeuwse Excalibur, de Egyptische pyramide Luxor en het piratenhotel Treasure Island. Daar bekeken we ook het spectaculaire piratengevecht dat elke avond plaatsvindt in de voor het hotel gelegen gracht. In het grootste hotel, MGM, is een compleet pretpark gehuisvest. De attracties daar vielen nogal tegen, vooral een 'spannende bootreis' langs allerlei attracties was erg flauw. De medewerkster die de toeristen onderweg met enthousiaste peptalks bezig moest houden, vroeg of er ook buitenlanders aan boord waren. Een jong stel voor ons antwoordde dat zij uit Nederland kwamen, waarop ze de volle aandacht van de medewerkster kregen. Wij hielden wijselijk onze mond. De verbaasde reactie van de jonge Nederlanders op ons "Vakantieman, gezellig hè!" tijdens het uitstappen, maakte de saaie ride voor ons meer dan goed!

In de prachtige Forumshops in Ceasar's Palace kochten we nog wat souvenirs voor het thuisfront. Daarna hebben we – vroeg op de avond – nog een paar uurtjes liggen slapen op onze hotelkamer. Want onze terugvlucht, opnieuw via Memphis, vond plaats op een wel heel ongelukkig tijdstip: we vertrokken om 2 uur 's nachts.

Memphis

In alle vroegte arriveerden we op het vliegveld van Memphis, vanwaar we pas tegen de avond weer verder zouden vliegen. We hadden dus tijd genoeg om even de stad in te gaan. Een medewerker van het vliegveld wees ons de weg naar een bushalte, en zo zaten we even later in de bus naar het centrum van de bluesmuziek: Beale Street. Er zat nog één ander blank stel in de bus, verder waren alle passagiers zwarte mensen die – aan hun kleding te oordelen – op weg waren naar hun werk als kamermeisje, arbeider ed. Het was duidelijk dat deze lijn niet vaak door toeristen werd gebruikt, we vielen hier echt uit de toon. Hoewel de rit op zich niet bijzonder was, hebben we er toch enorm van genoten. We proefden hier een écht stukje Amerika, totaal anders dan het zo gekunstelde Las Vegas. Het heeft natuurlijk geen enkele zin om in de vroege ochtend naar een locatie als Beale Street te gaan. We zagen een standbeeld van Elvis Presley, we stonden voor het café van B.B. King, we haalden wat folders op bij een klein toeristenbureautje. Maar toen hadden we het wel gezien, daar. We hadden honger, maar nergens konden we iets te eten vinden. We besloten toen maar om naar het supertoeristische Graceland te gaan, en dat bleek

Last Update : Januari 27, 2007

inderdaad een goede plek om wat uurtjes vol te maken. Even naar een restaurant om onze honger te stillen, en daarna braaf met de andere toeristen in de rij om het huis en het graf van Elvis te mogen bekijken. Tijdens filmbeelden die van The King werden vertoond zaten naast ons twee jonge vrouwen heftig te snikken.....

Ruim op tijd waren we terug op het saaie vliegveld, waar op alle televisieschermen die in de diverse wachtruimtes hingen maar één onderwerp te zien was: het proces van O.J. Simpson, waar op heel korte termijn de jury-uitspraak verwacht werd. Het was duidelijk dat veel passagiers en ook het luchthavenpersoneel enorm geïnteresseerd waren, vrijwel iedereen volgde de ontwikkelingen intensief. Maar hoe de zaak afliep hebben we daar in Memphis net niet meer meegekregen, de jury had blijkbaar net nog even langer nodig. Ondanks het wat rommelige verloop van ons dagje Memphis, kijken we achteraf toch met veel plezier op deze ervaring terug. Vooral die busrit was heel speciaal!